

Nieuwsbrief no. 7

*Verhalen en anekdotes,
voor gepensioneerden Oud-Werktuigkundigen
van de voormalige Koninklijke Rotterdamse Lloyd*

Arie de Waardt
Harry van der Brugh
KRL
28-2-2019

Mijn eerste Algerije ervaring. (aug/sept 1980)

door Harry van der Brugh

Ik werd thuis opgebeld met het verzoek naar Rheden te komen. Daar aangekomen en mij bij de afdeling Field support te hebben gemeld hoorde ik dat ik naar Algerije moest, maar ja Algerije is zo groot. Waar gaat de reis heen vroeg ik nog. Naar TFT (Tin Fouryé Tabankort), oh en ga ik alleen of gaan er nog meer collega's en moeten er nog dingen mee naar de site vroeg ik nog. Je moet onmiddellijk naar de site om de werkzaamheden van een collega service engineer overnemen, oké. In de wandelgangen hoorde ik dat er een watertank geïmplodeerd zou zijn tijdens een lekdructest.

Ik had er eigenlijk niet zoveel trek in daar ik weinig positieve verhalen vanuit dat oord kwamen. Alleen maar slangen, schorpioenen en allerlei ongedierte. Ik herinner mij nog als de dag van gisteren dat ik een beetje lachend heb gevraagd: zal ik nog een nooddrantsoen meenemen ingeval dat. Nee hoor dat is niet nodig, je wordt van het vliegveld opgehaald, iedereen is op de hoogte dat je komt. Goed met een ticket op zak ben ik naar huis gegaan om mijn koffer te pakken en afscheid van het thuisfront te nemen. Ik zei nog tegen mijn vrouw doe toch maar een paar sneetjes brood in een plastic zakje, je weet maar nooit,

communicatie met de site is erg moeizaam! Dus ik op weg naar Schiphol. Eerst met de *KLM* naar Brussel en vervolgens met *Air Algerie* naar Algiers, en vandaar met een binnenlandse vlucht naar In Amenas.

Aan de incheckbalie van Algiers stond een hele rij cowboys van Badger die allemaal naar In Amenas moesten.

Na de take-off van de Boeing 737 verloopt de vlucht nogal luidruchtig vanwege het cowboy gedrag van de boys. Kijkend uit het raampje tijdens de daling zag ik toch heel iets anders dan wat ik mij had voorgesteld van In Amenas.

Aankomst In Amenas.

In Amenas, niets meer dan een landingstrip in de woestijn met een stenen gebouwtje als aankomst/vertrekhal en een hoge lantaarnpaal met daarop een halogeen verstraler als verlichting voor de luchthaven. Na de happy

landing en het uitstappen van al die cowboys stapt Harry ook uit het vliegtuig. We lopen allemaal richting aankomsthal. Na even te hebben gewacht worden de koffers binnen gebracht. Tijdens het wachten loop ik even naar buiten om te kijken of ik al een Thomassen Toyotatruck zie staan. Neen, ik zie alleen 3 bussen met de naam van Badger achter de voorruit. Ook zijn er geen taxi's te zien.

Ik loop terug en pak mijn koffer. Laat intussen alle cowboys voor gaan en loop als een van de laatste weer naar buiten, maar nu met koffer.

De ene bus na de andere vertrekt. Nadat alle bussen vertrokken zijn sta ik nog steeds rond te kijken of er al een auto of iets dergelijks aankomt rijden. Na een dik uur daar te hebben gestaan kreeg ik toch een unheimlich gevoel over mij.

"Never give up" heb ik altijd geleerd, dus wacht ik nog een uurtje met veel geduld.

Ondertussen wordt de verlichting van de lantaarnpaal uit gedaan en daar sta je dan met je goede gedrag. Inmiddels begint het al wat schemerig te worden en begint het er verlaten uit te zien. Maar ja wat nu?

Tegenwoordig heeft iedereen een mobieltje en dan zou je direct gaan bellen. Maar dat was er allemaal nog niet. Dus ga ik maar weer wat rond neuzen en maar wachten,

wachten in de hoop dat ze mij nog komen ophalen.

Ik loop weer terug naar het gebouwtje en zie daar nog een lorrie staan waar de koffers mee naar binnen zijn gebracht. Ik neem deze mee en zet er mijn koffer op. Het begint toch al aardig donker te worden. Ik Bedenk dan om eerst mijn werkkloffie aan te trekken, doe een spijkerbroek en trui aan en trek mijn Panama Jack Boots aan. Nog steeds geen Thomassen.

De moed zinkt mij in de schoenen. Inmiddels is de avond gevallen en ik trek mijn jas aan, want s' nachts kan het in woestijngebieden aardig koud worden. Ik bedenk dat ik nog een plastic zakje met een paar boterhammen van mijn vrouwtje heb mee gekregen.

Verder heb ik standaard een zaklamp, een boekje van hoe te overleven in de wildernis bij mij, een "SAS Survival Guide". Ik ga maar op de lorrie zitten met mijn rug tegen de opstaande houten achterkant en aan de zijkant zet ik de koffer tegen mij aan en probeer het hoofdstuk over schorpioenen, slangen en insecten te lezen. Dat houd ik niet lang vol, ik ben harstikke moe en ik stop het boekje weg en houdt de zaklamp stevig in mijn hand vast. Probeer in te dutten, een poosje met de oogjes dicht en dan schrik je weer wakker en zo gaat het maar door.

Inmiddels is het 1 uur en ik zie ook 3 uur voorbij-komen.

Na verloop van tijd zie je de donkere lucht veranderen in licht

oranje geel van de zonopkomst. Qua natuur is dat natuurlijk erg mooi, maar daar kwam ik niet voor naar Algerije.

Mijn horloge geeft 5 uur aan. Al doezelend ben ik zo de nacht op de lorrie doorgekomen, sta op en begint te mopperen en te vloeken. Ik moest snel naar FTF en ze komen je ophalen zei ik nog tegen mijzelf. Het is muisstil, geen geluiden uit de omgeving. Ik besluit om de benen te strekken en een stukje te lopen. Zie een weg liggen en besluit om terug te gaan naar de lorrie en koffer op te halen. Loop met koffer naar de weg en zet deze langs de kant van de zandweg. En dan maar hopen dat er een auto of truck langs komt. Inmiddels is het 7 uur en zie op een gegeven moment een stofwolk in de verte op de weg mijn richting uitkomen. Een pickup truck komt aanrijden. De chauffeur ziet mij langs de weg zitten en stopt op mijn stopteken. Daar ik geen frans spreekt probeer ik toch duidelijk te maken (Je ne parle pas Français) dat ik naar het centrum van In Amenas wil. Ik vertel de man met handen en voeten dat ik gisteren in de namiddag met *Air Algerie* ben aangekomen. Mijn koffer wordt achter op de laadbak gezet en ik kruip naast de chauffeur op de voorbank. Ik geloof dat we 20 minuten gereden hebben tot ik de bewoonde wereld zie, een hele opluchting. Hij stopt

ergens bij een centraal punt. In mijn beste frans bedank ik de goede man, *Merci beaucoup* en vraag waar ik een politie bureau kan vinden, hij wijst in een bepaalde richting. Ik til de koffer van de laadbak en bedank de man nogmaals. En daar sta je dan ergens in Algerije. Ik kijk wat rond en bedenk hoe nu verder.

De ontmoeting

Dan zie ik tot grote opluchting een auto met een Duits kenteken, ik er op af spreek de mensen aan die bij de auto zitten. Gelukkig waren het Duitsers. Voor het zelfde geld zijn het Algerijnen die in Duitsland hebben gewerkt en een VW hebben gekocht, maar gelukkig wat een opluchting ik kon echt Duits praten en mij verstaanbaar maken.

Ik leg de mensen uit dat ik uit Holland komt en gisteren in In Amenas ben aangekomen in de veronderstelling dat ik door

iemand van de firma Thomassen aus Holland zou worden opgehaald, echter niets van dat alles.

Inwendig sta ik te koken en de ene verwensing na de andere komt uit mijn mond, en terecht toch.

Ik vertel de mensen dat ik in de barre woestijn de nacht heb doorgebracht al zittend en liggend op een transport lorrie en nog niets heb gegeten en gedronken.

Het zijn Duitse toeristen die met hun VW door de kop van Afrika aan het rondtrekken zijn.

Ze beginnen direct koffie te maken. Viele dank, das schmeckt gut zeg ik dankbaar, ook krijg ik nog een plakje cake.

Langzaam begin ik een beetje op adem te komen. We raken aan het praten en babbelen een eind weg. Waar ga je naar toe en wat kom je hier doen. Ik Leg de mensen uit dat wij een project doen met RSV als hoofdaannemer, en dat wij van de firma Thomassen uit de Steeg worden ingehuurd voor allerlei technische zaken. Het wordt nog gezellig ook onder het genot van koffie en cake.

Dan schiet ik overeind want nadat er inmiddels een uur is verstreken zie ik een Toyota met een blauwe T. Entschuldigung aber ich sehe einen..., das ist vielleicht ein Thomassen truck zeg ik tegen de Duitse toeristen. Ik laat mij koffer bij de VW staan en met versnelde pas loop ik in de richting van de truck, voor hij weer verdwijnt. Dan

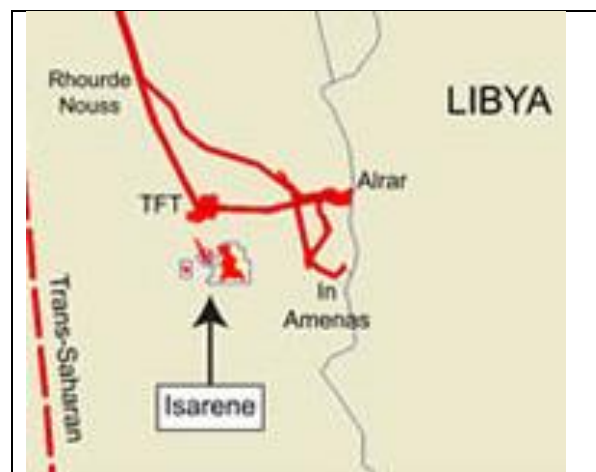
stapt er een man uit de truck. Maar hij ziet er niet als een Jan Kaas uit. Ik spreek hem in het Engels aan, vraag waar hij vandaan komt en wat hij komt doen als hij voor Thomassen werkt.

Si, trabago para Thomassen y traigo correo y hago compras. Gelukkig spreek ik Spaans (dat leerde je wel op de kust van Zuid Amerika tijdens je vaartijd).

Direct begreep ik dat hij niet voor mij was gekomen.

Dan leg ik de goede man uit dat ik gisteren ben aangekomen in de veronderstelling door iemand van Thomassen te worden opgehaald, en niet de nacht onder de blote woestijn hemel zou moeten brengen.

Ook zeg ik hem dat ik mee naar de site terug rijdt. Hij is zeer verbaast.

Weg In Amenas naar TFT

Aankomst Bouwplaats.

Wat ik mij nog herinner is dat het al slingerend ongeveer 3 á 4 uur rijden naar de site was. Een hele opluchting was het bij het binnen rijden van het Sonatrach kamp.

Sonatrach Camp Site

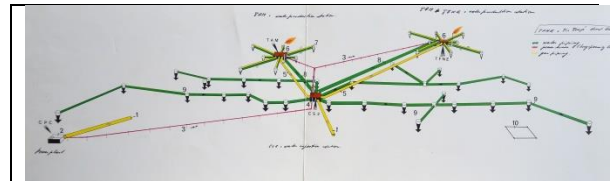
Vloekend en tierend loop ik de bouwkeet binnen, zie Arnold Ronhaar nog met andere collega's zo voor mij op de bureaus zitten. Nou, nou, zei Arnold nog, we dachten er komt een heel aardig en vriendelijk mannetje. Dat ben ik ook, maar niet als ze je de hele nacht onder de blote hemel onbekommerd laten zitten reageerde ik op mijn beurt. Bovendien heb sinds gisteren nog niets gegeten, behalve een plakje cake van een paar aardige Duitse toeristen. Jeetje, wij hadden jou nog niet verwacht. Zo zie je maar weer, communicatie van de bovenste plank.

Crist, Arnold en Roel.

Project beschrijving in het kort.

Het TFT Project bestaat uit:
 2 Thomassen FS-5 Gasturbines (CPC), 2 Water productie stations (TAM & TFNE), 1 water injectie station (CS2) en
 Hoogspanningleidingnetwerk.
 (Electron Breda)

Turn-Key Project Thomassen

Het doel van deze stations is om de olie productie van het bestaande olieveld Tin Fouryé Tabankort te verhogen.

Bij TAM en TFNE wordt het water en gas van elkaar gescheiden d.m.v. twee separatoren. Het water wordt in twee opslagtanks van 3000 m³ opgeslagen en het gas met behulp van de Thomassen zuigercompressoren verder verpompt.

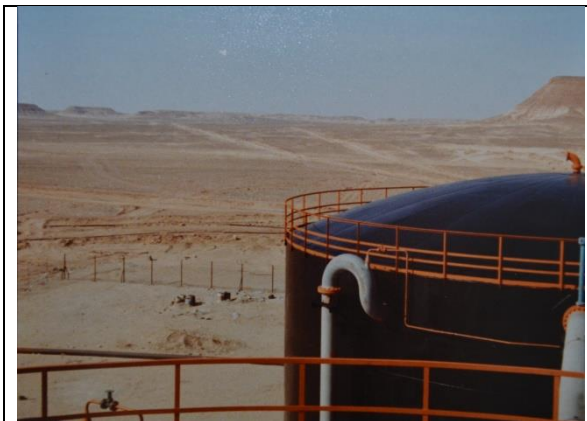

3000 m³ opslagtanks

1ste en 2de Trap Separator

De Generatoren, aangedreven door de Thomassen Gasturbines zorgen voor de stroomvoorziening om de compressoren, water injectie pompen en water booster pompen aan te drijven.

Uitzicht over de woestijn

De werkzaamheden.

We bezoeken eerst alle stations om een inzicht te krijgen in het project. Technisch gezien is het natuurlijk een hoogstandje om in de Sahara woestijn met de middelen die je tot je beschikking hebt zo'n project neer te zetten.

Bezoek aan de stations

Waarom moest ik ook alweer naar TFT? Er was een wateropslagtank geïmplodeerd. Dit betekent dat gedurende een lek/druk test een gedeelte van de tankwand en de tankhoed door onderdruk naar binnen is getrokken, met reparatie tot gevolg.

Gas affakkelen

Het testen ging als volgt in zijn werk: de tank was voor een groot gedeelte met water gevuld. Op de top van de tank is een afsluiter gemonteerd. Zo'n lek/druk test duurt 4 uur, en dient stabiel op druk te worden gehouden.

Met behulp van een schrijver werd dit vastgelegd. Dit document werd dan aan de inspectiedienst van Sonatrach (Service des Mines) voorgelegd ter controle en voor een akkoord.

De test start in de ochtend bij zonsopkomst, de afsluiter op de tanktop is dichtgezet. De zon doet dan eigenlijk het werk.

Bij de zonondergang (het afkoelingstraject) is men vergeten de afsluiter open te zetten, met gevolg een onderdruk in de tank. Simpel toch zou men denken, maar zo is dat natuurlijk niet.

Ook het testen van een opslagwatertank is een apart vakgebied.

Misschien is dit dan wel een beetje een overschatting van onszelf geweest, wat ook te lezen is uit de nieuwsberichten van diverse kranten en de media. Dit heeft er uiteindelijk toe geleid dat Thomassen heimelijk het land heeft verlaten onder de naam Operatie Paashaas.

Harry bezig met rapportage

Overhandiging van de tanktest-handtekening aan de site manager, de heer Post.

Oud en nieuw vredig naast elkaar...

Ik ben na mijn 1ste Algerijnse kennis making nog diverse keren terug geweest naar TFT en M' Sila. Hier nog een klein stukje van een bezoek aan TFT.

Ernstig ongeluk

We zijn op een ochtend aan het werk op TAM, als er iemand naar ons toe komt en vertelt dat er een ernstig ongeluk is gebeurd.

Een service engineer van de firma Weir Pump is op weg naar/of van zijn werklocatie uit de bocht gevlogen en over de kop geslagen (de wegen tussen de sites zijn slingerend aangelegd met vele glooiingen). Waarschijnlijk te hard met zijn fourwheeldrive Toyota gereden, met ernstige verwondingen (geperforeerde long en gebroken ribben) tot gevolg.

Wij zijn direct nadat we dit hoorden teruggegaan naar de site office.

Site manager Post, een fervent zendamateer, had direct met zijn privébakje (dat hij bij toeval had meegenomen, omdat de communicatie erg slecht is) contact gezocht met Thomassen Utrecht om SOS voor noodhulp te vragen.

Wat ik begrepen heb waren er landingsproblemen voor het SOS-vliegtuig. Terwijl het vliegtuig onderweg was is de ambulance, die in de nissenhut/garage stond, na veel gedoe onderweg gegaan. In de ambulance zat geen accu of deze was niet goed meer, herinner ik mij nog. Een jumper is toen gemaakt met een Toyota om de motor te starten. Het was een bloederige trip naar Alrar heb ik wel begrepen.

Uiteindelijk is het allemaal toch goed afgelopen. We kregen later

van zijn ouders uit Engeland een bedankberichtje per fax dat hij aan de beterende hand was. Dit was een heel heftige toestand die je niet graag mee wilt maken. Maar eind goed, al goed.

Met deze herinneringen, de goede en minder goede heb ik naar wat later blijkt ook mijn laatste trip naar Algerije gemaakt.

Wij kregen samen met Joop van Elburg en Johan de Roode opdracht van het thuisfront om alle documenten in houten kisten te doen en in de nissenhut op te slaan.

Ook om bij elkaar op een kamer te slapen, niet wetende dat dit ter voorbereiding was voor

Operatie Paashaas. Alles, en dat blijkt later ook weer, was in opdracht van de BVD.

Een draaiboek lag klaar om ervoor te zorgen dat wij niet gegijzeld zouden worden.

Een aantal weken daarna werden de laatste Thomassencollega's heimelijk van de site op TFT en M'Sila gehaald.